

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין :

ח/XXX טוראי ו' ק' – המערער (ע"י ב"כ, סרן יעלה צפלאוי; סרן איתי המר)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, קמ"ש מעיין צעירי; קמ"ש גיל אוחיון)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי המטכ"ל שניתנה בתיק מטכ"ל (מחוזי) 656/18 (רס"ן ענת שחר-ויינברג – שופטת) ביום 7.11.2018. הערעור נדחה.

החלטה

רקע

1. נגד המערער, טור' ו' ק', הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של היעדר מן השירות הצבאי, לפי סעיף 94 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, בגין אי-התייצבותו, לכאורה, לשירות צבאי החל מיום 5.3.2017 ועד ליום 4.11.2018, דהיינו לתקופה של 610 ימים. היעדרותו הסתיימה עם מעצרו.

2. עם הגשת כתב האישום, עתרה התביעה למעצרו של המערער עד לתום ההליכים המשפטיים. ההגנה התנגדה לבקשה זו וציינה כי לא קיימת תשתית ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום. לטענת ההגנה, צו הגיוס שהוצא על שמו של המערער מכוח סעיף 12 לחוק שירות ביטחון [נוסח משולב], התשמ"ו-1986, אינו חוקי. נטען, כי אין ראיות ללמד כי הצווים שקראו למערער לבדיקות בלשכת הגיוס נשלחו לכתובתו הרשומה במשרד הפנים. כך, אף לא נוצר קשר עם המערער או עם מי מבני משפחתו. נטען אפוא, שאי-התייצבותו להליכים בלשכת הגיוס, אינה יכולה ללמד על חוסר שיתוף פעולה של המערער עם הליכי הגיוס. כן נטען, כי רשויות הגיוס לא פעלו

בשקידה ראויה על-מנת לאתר את המערער בטרם הוצא הצו, זאת בניגוד להנחיות ובניגוד להלכה כי פעולה שכזו תעשה רק במקרים חריגים ובמשורה. משכך נטען, נפל פגם בחוקיות הצו, באופן המצדיק להורות על שחרורו של המערער לחלופת מעצר.

3. בית הדין קמא דחה את טענות ההגנה והורה, בהתאם לעתירת התביעה, על מעצרו הממשי של המערער עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

4. ההגנה לא השלימה עם החלטה זו ומכאן הערעור שלפני.

החלטת בית הדין קמא

5. לאחר שבחן את טענות ההגנה, בראי תשתית הראיות, לכאורה, פירט בית הדין קמא את הנימוקים, שעמדו בבסיס החלטתו, כדלקמן:

"הנאשם זומן תחילה לצו ראשון... ליום 15.5.2016 (צ"ל: 2015) אליו לא התייצב. לאחר מכן שנשלח אליו זימון נוסף במדרג זימון 'התראה', אליו הוא התייצב אך בחר לעזוב באמצע ולא להשלים את ההליכים, ובהמשך נשלחו אליו עוד זימונים לארבעה מועדים שונים אליהם לא התייצב. התייצבותו של הנאשם בתאריך 30.6.2015, חרף העובדה שלא נוצר עימו קשר טלפוני מלמדת על כך, **כי הנאשם קיבל את הצו שנשלח אליו בדואר**. משכך, ובהתאם לחזקת תקינות המנהל, אין אלא להניח כי הזימונים לארבעת המועדים הנוספים נשלחו לאותה כתובת מגורים ואליהם בחר הנאשם שלא להגיע... ההמלצה שהובאה בפני הפוקדת, בסופו של יום, היא כי **נעשתה בדיקה נוספת לאיתור מורחב**, במסגרתה לא אותר המלש"ב, כי המדרג תקין... כי הנאשם מצוי בארץ וכי הכתובת עדכנית... משקיים בחומר החקירה תיעוד שאומת, כי הנאשם התייצב בלשכת הגיוס, בהמשך למשלוח צו שנשלח לכתובתו, ומשעולה כי נעשה ניסיון נוסף לבדיקה מורחבת לצורך איתור הנאשם, ורק לאחריו התקבלה ההחלטה על גיוסו של הנאשם לפי סעיף 12, ומשיש ראיות לכך ששיקול הדעת שהופעל על ידי הפוקדת היה שיקול דעת פרטני... מצאתי כי החלטתה של הפוקדת להורות על גיוסו של הנאשם על פי סעיף 12 אינה חורגת מגבולות הסבירות...

לשכת הגיוס שלחה את הצו לשלוש כתובות שונות... הרשות ביקשה לפעול בצורה מיטבית על מנת להביא את קיומו של הצו לידיעתו של הנאשם... בעניינו, משהנאשם מאשר את קבלת צו הגיוס, הרי שאין צורך להידרש לחזקה המנויה בסעיף 55(ה)(2), והצו שהוצא בעניינו של הנאשם מחייבו מרגע הגעתו לידיעתו" (ההדגשות במקור).

הטענות בערעור

6. ההגנה חזרה לפני על הטענות שהעלתה לפני הערכאה קמא. נטען, כי שגה בית הדין קמא בקובעו כי לא נפל פגם בחוקיות הגיוס, משעה שרשויות הגיוס שלחו את

הצווים (צו ראשון וצו הגיוס) בעניינו של המערער לכתובת שאינה רשומה במשרד הפנים ולא עשו ניסיונות של ממש לאתר את המערער טרם הוצאת צו הגיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון. משכך, הוטעם, כי לא ניתן ללמוד על מודעותו של המערער לחובת התייצבותו להשלמת הליכי הצו הראשון, ובהתאם, לא ניתן לקבוע כי פוקד הפעיל את שיקול דעתו בסבירות, טרם הוצאת הצו, כאמור. כן נטען, כי אף אם הופעל שיקול דעת הפוקד בהתאם לנתונים שעמדו בפניו, הרי שהוא הוטעה להניח כי הצווים נשלחו, כדין, לכתובת המופיעה ברישומי משרד הפנים ולא היא. הוסיפה ההגנה וטענה כי גם צו הגיוס נשלח לכתובת שגויה, וכי אין ללמוד מגרסתו של המערער באמרתו בחקירה, כי דווקא צו זה הגיע לידיעתו. אשר על כן, נטען, כי נפל פגם בחוקיות הגיוס וכי מורכבותן של הסוגיות שהועלו מצדיקות, לכל הפחות, שחרורו של המערער לחלופת מעצר.

7. התביעה הצבאית, מנגד, סמכה ידיה על החלטת בית הדין קמא ונימוקיה, וביקשה להותירה על כנה. התובע עמד על כך שהצווים נשלחו לכתובת שעודכנה בלשכת הגיוס בשלהי שנת 2014 ולפיכך, בהתאם להוראות סעיף 55(ה)(2) לחוק שירות ביטחון, די בכך שהצו נשלח לכתובת שמסר המערער לרשויות הגיוס (וכך אף בהתאם להנחיות המנויות ב"פק"ל לשכות הגיוס"). אשר על כן, הוטעם, כי אין משמעות לכך שהצו לא נשלח לכתובת המנויה ברישומי משרד הפנים. הוסיף התובע וגרס, כי בעניינו של המערער ממילא יש לראות בהתייצבותו בלשכת הגיוס אישור לכך שהצו הראשון, אשר נשלח לכתובתו העדכנית, הגיע לידיעתו ולפיכך, בהתאם לחזקת תקינות פעולות המנהל, יש ללמוד כי גם יתר הצווים נשלחו ליעדם, כנדרש. לפיכך, בדין סבר הפוקד כי המערער נמנע מלשתף פעולה עם הצווים שקיבל וכי אין מנוס מזימונו לגיוס ללא קביעת מלוא נתוניו, בהתאם לסעיף 12 לחוק שירות ביטחון. אשר למשלוח צו הגיוס נטען כי משהמערער אישר את קבלתו באמרה, שוב לא יכולה להישמע טענה כנגד מודעותו לקבלת הצו ולחובת הגיוס.

דיון והכרעה

התשתית הראייתית

8. עיון בחומר הראיות שנאסף בעניינו של המערער, מעלה, לכאורה, את הפרטים הבאים:

א. מנגררת "כתובות סקירה" של לשכת הגיוס, עולה לכאורה, כי ביום 12.10.2014 הוזנו על שם המערער 3 כתובות שונות: "כתובת אס: הXXX, הוד השרון; כתובת אב: XXX, כפר סבא; כתובת למשלוח דואר וכתובת עיקרית: XXX, כפר

סבא". לאחר מכן, ביום 3.12.2014 שונתה כתובתו העיקרית ל-"XXX, כפר סבא".

ב. מנגררת זימונים עולה כי המערער זומן לרישום ובדיקות ("צו ראשון") ליום 15.5.2015 אך לא התייצב. בהמשך, זומן פעם נוספת, במדרג "התראה", ליום 30.6.2015. המערער התייצב בלשכת הגיוס – "הגיע ולא סיים תהליך". לאחר מכן זומן להשלמת הליכי צו ראשון, בארבע הזדמנויות שונות, אך לא התייצב (ראיון צד"כ, מבחני דפ"ר במחשב וועדה רפואית (ב-15.7.2015 וב-12.8.2015); צו ראשון בנים (ב-29.7.2015 וב-18.1.2016).

ג. ממסמכי "חוסר שיתוף פעולה – פ"מ/צו 12", עולה לכאורה, כי חרף המלצת גורמים במיטב, החליטה ע' רמ"ד ביקורת התייצבות שלא להמליץ על הוצאת צו לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון אלא הנחתה, ביום 27.6.2016 "על איתור מורחב מחדש". בהתאם, הוחזר הטיפול למש"ק פ"מ וצו 12, אשר עדכן ביום 28.6.2016 כי ביצע "בדיקה נוספת, אין מספרים נוספים (ב)מערכת, לא מופיע ב-144, אין פניות קודמות, מדרג זימונים תקין". מידע זה הועבר לע' רמ"ד התייצבות אשר ביום 4.7.2016 "לאור ביצוע בדיקה נוספת לאיתור המורחב בו לא אותר המלש"ב בשנית, מדרג תקין, בארץ, כתובת עדכנית" המליצה על זימון לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון. המלצה זו אושרה על-ידי הפוקדת ביום 6.7.2016.

ד. בהמשך, בהתאם לצו הגיוס המצוי בחומר הראיות, נקרא המערער לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון, לשירות חובה למשך 32 חודשים החל מיום 5.3.2017. פורט בצו כי הפוקד השתכנע כי "נקראת להתייצב לבדיקת כושרך לשירות ביטחון ולא התייצבת או/ו התייצבת אך סירבת להשלים/לבצע בדיקות רפואיות שיקבעו את כושרך לשירות ביטחון".

בהתאם לתעודת עובד הציבור שצורפה לחומר הראיות, נשלח צו הגיוס לשלוש כתובות שונות של המערער (XXX כפר סבא; XXX כפר סבא; XXX הוד השרון).

הצו נושא מדבקת משלוח דואר רשום, אף כי על גבי תעודת עובד ציבור לא צוין אופן המשלוח.

ה. באמרתו מיום 5.11.2018, הודה המערער בביצוע העבירה, אך במענה לשאלה מדוע נעדר מן השירות הצבאי השיב תשובה סתמית ("ככה"). עוד לדבריו, התגורר בכתובת: "XXX כפר סבא" וטען כי עדכן את רשויות הגיוס בכתובת זו. המערער אישר כי קיבל את הצו שקרא לו להתייצב לגיוס וידע כי עליו לשרת בצבא.

- ו. מנגררת כתובות של משרד הפנים עולה כי מאז שנת 2008 מעודכנת כתובתו של המערער ב-"XXX, כפר סבא".
- ז. מפלט תיעוד שיחות טלפון (CRM), עולה כי לא נוצר קשר עם המערער או עם מי מבני משפחתו לאחר התייצבותו בלשכת הגיוס להליכי הצו הראשון, כאמור.

חוקיות גיוסו של המערער לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון

9. המערער לא התייצב לשירות צבאי משך מלוא התקופה המיוחסת לו בכתב האישום וטענות ההגנה, כאמור, נסבו על חוקיות גיוסו לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון.
10. סעיף 12 לחוק שירות בטחון, שכותרתו "אי התייצבות לבדיקה אינה פוטרת מהתייצבות לשירות ביטחון" קובע כי:

"(א) מיועד לשירות בטחון שנקרא להתייצב לבדיקת כשרו לשירות בטחון ולא התייצב, או שהתייצב וסירב להיבדק או להשלים את הבדיקות, רשאי פוקד לקרוא לו להתייצב לשירות בטחון, לפי סעיפים 13 או 27 ולפי הענין, אם אותה שעה היה יוצא-צבא, אף על פי שכשרו לשירות בטחון עדיין לא נקבע".

אכן, נקבע בפסיקה כי סמכות הגיוס הנתונה על-פי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון הינה סמכות "קיצונית ובעייתית" ולפיכך נקבע כי ראוי שהשימוש בה ייעשה לאחר הפעלת שיקול דעת, במקרים מיוחדים ובמשורה, אך בצד זאת, בואר כי בשל צורכי הביטחון ועל-מנת להיאבק בתופעת ההשתמטות משירות צבאי, יש לאפשר את גיוסו של מועמד לשירות ביטחון אף אם טרם נבדק כושרו הרפואי, בהתקיים התנאים שפורטו בסעיף (ראו: רע"פ 1057/99 יוחייב נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נג(3) 365 (1999); ע/48/11 טור' ציפרפל נ' התובע הצבאי הראשי (2012); ע"מ/77/12 טור' פרדה נ' התובע הצבאי הראשי (2012); ע"מ/17,18/15 טור' טקה נ' התובע הצבאי הראשי (2015), ע"מ/77/15 טור' יהושע נ' התובע הצבאי הראשי (2015)).

11. עוד בואר בפסיקה, כי "מקום שבו התנהלותה של הרשות המנהלית, נבחנת אגב דיון בהליך הפלילי, בתקיפה עקיפה, חלה חזקת החוקיות של החלטה מנהלית" (ראו: ע"מ/75/17 טור' נחמני נ' התובע הצבאי הראשי (2017) והפסיקה המוזכרת שם). יתר על כן, יש לבחון את פעולתה של הרשות לאור עקרונות המשפט המנהלי, דהיינו בהתאם ל-"כלל הראיה המינהלית, הקובע כי רשות שלטונית רשאית לבסס ממצא על ראיה, אם היא כזו 'אשר כל אדם סביר היה רואה אותה כבעלת ערך הוכחתי והיה סומך עליה במידה זו או אחרת'" (בג"ץ 3884/16 פלונית נ' השר לביטחון פנים (טרם פורסם, 20.11.2017)).

12. בחינת פעולתו של הפוקד במקרה דנן, בראי חומר הראיות שלכאורה, ובהתאם להלכה הפסוקה, מלמדת כי לא עלה בידי ההגנה לסתור, בשלב דיוני זה, את חזקת תקינות פעולות המנהל, שלפיה הוצא למערער צו גיוס בהתאם לסעיף 12 לחוק שירות ביטחון כדן, זאת משברמה המנהלית עלה כי המערער התייצב בלשכת הגיוס לבדיקת כושרו אך עזב את המקום מבלי להשלים את ההליכים שנדרשו ממנו ולאחר מכן חדל מלשתף פעולה עם רשויות הגיוס, באופן עקבי ומבלי שניתן היה לאתרו.

13. כפי שניתן להיווכח מהמסמכים שפורטו לעיל, בחודש אוקטובר 2014 עודכנה לשכת הגיוס במספר כתובות של המערער. לאחר מכן, בחודש דצמבר 2014 עודכנה כתובת מגוריו העיקרית (לרח' XXX בכפר סבא). נטען על-ידי ההגנה כי אין ראיות לכך שהמערער הוא אשר עדכן פרטים אלו. דא עקא, שאין בטענה זו כדי למנוע מהפוקד, כמו-גם מיתר הגורמים בלשכת הגיוס, כדי להסתמך על נתונים אלו שעודכנו במערכת הממוחשבת של לשכת הגיוס, ועדכון כתובתו של המערער בכלל זאת (מעבר לכך שאין הכרח כי ראייה מנהלית תהא כבולה בדיני הראיות בענייננו, ממילא ניתן להסתמך על פלטי המחשב כראייה גם בהליך הפלילי עצמו, וראו: ע"מ/77/12 הנ"ל). יתר על כן, ובזה העיקר, אף שאין ראיה כי הצו שקרא למערער להתייצב לבדיקות ולרישום נשלח לכתובת שבה טען באמרתו שהתגורר, הרי שצו זה הגיע לידיעתו משהתייצב בלשכת הגיוס ביום 30.6.2015. התייצבות זו, מעבר לכך שהיא מבססת את מודעותו של המערער לחובת התייצבותו לבדיקת כושרו, יש בה כדי ללמד את הפוקד, כי הרשות פעלה כדבעי, משהצו שזימן את המערער לבדיקות אלו הגיע ליעדו. בהתאם לסעיף 55(ה)(2) לחוק שירות ביטחון, רואים את הצו כאילו הגיע לידיעתו אם נשלח לכתובת ש"מסר לפי חוק זה". לפיכך, בדין קבע בית הדין קמא, כי הפוקד יכול היה להסתמך על המפורט בדו"ח הזימונים, שלפיו זומן המערער בארבע הזדמנויות נוספות להתייצב בלשכת הגיוס ולא עשה כן "בהתאם לחזקת תקינות המנהל, אין אלא להניח כי הזימונים לארבעת המועדים הנוספים נשלחו לאותה כתובת מגורים ואליהם בחר הנאשם שלא להגיע" (על המשמעות של התייצבות בלשכת הגיוס ואי-השלמת הליך הבדיקה כמלמד על העדר שיתוף פעולה מצד המלש"ב ראו: ע"מ/77/15 הנ"ל).

14. אמנם, טענה ההגנה כי טעות נפלה מלפני הפוקד משהסתמך על נתון שגוי – כתובת מגוריו של המערער ואולם דין טענה זו להידחות. ראשית, כמבואר לעיל, לא ראיתי קושי בהסתמכות על נתונים שהוזנו למערכת הממוחשבת של לשכת הגיוס ואשר מלמדים כי נמסרו על-ידי מי שמעורה בפרטים (למשל: כתובת נפרדת לאם ולאב). שנית, כידוע, הסמכויות שניתנות בידי "גורמים במינהל הציבורי אינן יכולות לצאת מן הכוח אל הפועל ללא היעזרות בגורמים אחרים. הסדרת ענייני המדינה

וניהולם ביעילות ובגמישות, בשים לב לנטל המשימות הרובץ על כתפי הרשות המבצעת בעידן המינהל המודרני, לא יוכלו להתבצע על-ידי בעל הסמכות באופן אישי... ואכן, הכירו המחוקק והפסיקה לאורך השנים באפשרות שבידי הרשות השלטונית – בהתקיים תנאים מסוימים – לאצול מן הסמכויות שהוקנו לה בחוק, דהיינו להסמיך אחר לפעול במקומה, תוך הפעלת שיקול הדעת הנדרש לצורך ביצוע הסמכות" (בג"ץ 9518/16 פרופ' הראל נ' כנסת ישראל (טרם פורסם, 5.9.2017)). משמע, אף שהסמכות להוצאת צו לפי סעיף 12 מצויה בידי של הפוקד, פשיטה, כי חייב הוא להסתמך על הנתונים שנאספו בידי הגורמים הפועלים תחתיו, שאחרת, לא יוכל להוציא את סמכויותיו אל הפועל. כך אף בעניין הסתמכות על הזנת כתובתו של המערער וכך אף בהמשך, משהסתמך על ניסיונות האיתור שבוצעו אחר המערער ואשר לא צלחו.

15. למעלה מן הצורך יוער, כי אף אם הייתי קובעת כי המערער לא זומן לבדיקת כושרו כדין, משהצווים לא נשלחו לכתובתו הידועה במשרד הפנים, לא היה בכך כדי להועיל למערער, משעלה כי קיים צו פוקד כללי בעניינו, שמכוחו נקרא המערער להשלמת בדיקות ליום 17.1.2016, שאף אל מועד זה לא התייצב. כבר נפסק כי "מקום בו קיימת התנגשות חזיתית בין צו אישי לבין צו כללי, הצו האישי גובר, ויש לילך במסלול האישי. מקום בו המסלול האישי קרס, מטעם כלשהו, ניתן לפנות אל המסלול הכללי, המשלימו בהסדרת הגיוס... מקום בו **כשל המסלול האישי** מכל טעם שהוא (צו לא תקין; אובדן קשר עם המלש"ב; אי הבאת הצו האישי כנדרש לידיעת המלש"ב או כל טעם אחר, הנובע ממחדל של הרשות), רשאית הרשות להיזקק לצו הפוקד הכללי; שהרי, לכך הוא נועד - לתפוס ברשת הביטחון שאותה הוא פורס את מי שכתוצאה מטעויות כאלו או אחרות 'נפל בין הכיסאות' ולא זומן לאחד מהליכי טרום-הגיוס או לגיוס גופו" (ע"מ/38/10, 37, התובע הצבאי הראשי נ' טור' בונר (2010)). אשר על כן, יש לקבוע, כי אף אם קרס המסלול האישי שקרא למערער להתייצב לבדיקת כושרו, היה הוא מחויב להתייצב להשלמת בדיקות אלו מכוח הצו הכללי.

16. יוצא אפוא, כי הוכחה תשתית ראייתית לכאורה לכך שצווים שקראו להתייצבותו של המערער לבדיקת כושרו נשלחו אל הכתובת שאותה עדכן בלשכת הגיוס והגיעו לידיעתו. כן ניתן ללמוד, לכאורה, כי טרם הוצאת צו הגיוס, לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון, נמנע המערער מלשתף פעולה עם רשויות הגיוס, ולהתייצב להשלמת ההליכים בעניינו. ודוקו: כעולה מחומר הראיות לכאורה, בפני הפוקד היתה ראייה שלימדה על כי אף שהמערער לא שיתף פעולה כאמור, נעשה ניסיון נוסף לאתרו, ניסיון שלא צלח.

17. כאמור, טענה ההגנה שאין לראות בניסיון זה משום "שקידה ראויה" לאיתורו של המערער, דומה כי בנסיבות העניין יפות קביעותיו של בית-דין זה בע"מ/15/17,18,17,18 טור' טקה נ' התובע הצבאי הראשי (2015):

"הגם שרשויות הגיוס יכלו לנקוט פעולות נוספות, טרם הוצאת צו קריאה חריג, ספק רב מלפניי אם עניין לנו בפגם שנפקותו היא בטלות צו הקריאה".

18. יוצא אפוא, כי תשתית הראיות שלכאורה מלמדת כי שיקול דעתו של הפוקד הופעל באורח פרטני וכדרישת הדין. לפיכך, אין אלא לקבוע, בשלב דיוני זה, כי החלטתו של הפוקד להורות על גיוסו של המערער, מבלי שנקבע כשרו, היה סביר, ומסקנה זו עולה בקנה אחד עם חזקת תקינות המנהל.

19. המערער יליד ישראל, אשר החל בהליכי גיוס בלשכת הגיוס, אף כי לא השלימם. יתר על כן, כפי שפורט, המערער הודה באמרתו בקבלת צו הגיוס ובמודעות לחובת הגיוס. לפיכך, אין אלא לקבוע כי המערער היה מודע לחובת גיוסו ולמועד גיוסו ובחר, לכאורה, שלא להתייצב לשירות בצבא. היעדרותו הלכאורית של המערער מן השירות הצבאי נמשכה עד אשר נעצר.

20. במצב דברים זה, משנמצא, כי מתקיימת בעניינו של המערער תשתית ראייתית לכאורה, בעלת פוטנציאל להרשעתו בעבירה שיוחסה לו, נוכח משך תקופת ההיעדרות וסיומה, לכאורה, במעצר, הרי שבהתאם להלכה הפסוקה, מתקיימות עילות מעצר מובהקות של מסוכנות צבאית וחשש לפגיעה חריפה במשמעת הצבאית (ראו: ע"מ/17/75 הנ"ל והפסיקה המוזכרת שם). ההגנה אף לא חלקה על קיומן של עילות המעצר בעניין זה.

21. סוף דבר, כעולה מן המקובץ, החלטתי לדחות את הערעור. החלטת הערכאה קמא לעניין מעצרו הממשי של המערער עד תום משפטו, תעמוד בעינה.

ניתנה והודעה היום, ד' בכסלו התשע"ט, 12 בנובמבר 2018, בפומבי ובמעמד הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם

שופטת בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ר ו י ס

חתימת המגיה: _____ העתק נאמן למקור

סרן קורל מכני

תאריך: _____ קצינת בית הדין